

Dimissionstale 2016

Af Laura Steenstrup Zeeberg, 3.d

Kære venner, klassekammerater, OG'ere og medstudenter. Nu er dagen endelig kommet! Den dag, der for bare tre år siden lå så langt ude i horisonten, at den virkede uvirkelig og uopnåelig. Vi sidder alle sammen med huerne på - et skævt smil på læben - og er klar til at fejre, at vi er blevet studenter. Et skævt smil i den forstand, at det nok er ved at gå op for de fleste af os, at huen også symboliserer en afsked med alle de ting, der har gjort vores tid på OG til noget *helt* specielt.

En afsked med den venlige og kække morgenhilsen fra Frank. *En afsked* med OG's farverige og trygge klasselokaler. *En afsked* med både vores klasse og hele årgangen. *En afsked* med de fantastiske og sjove fester og OGA'er, der altid blev efterfulgt indforståede og sjove historier mandag morgen. Kort sagt, en afsked med OG!

Men, når vi nu tager afsked med OG, skal vi holde os for øje, at det KUN er en afsked i bogstavelig forstand. For selvom vi nu alle skal gå hver vores veje, og selvom vi til tider har haft konflikter, som fx når drengene hellere vil hænge ud med de søde nye 1.g'ere, eller når pigerne slås om en dreng, så er vores sammenhold i årgangen helt unikt. Det kan ikke ødelægges og vil ikke ældes eller falme, selvom vi nu skal ud og være "voksne".

Og sammenholdet på vores årgang *er* unikt. Vi holdes ikke blot sammen, fordi vi er blevet formet af OG's omgivelser, traditioner og fantastiske lærerteam. Som jeg ser det, er der især to hovedårsager til vores stærke sammenhold.

1. For det første har de mange udfordringer, vi har stået over for, og har måttet løse sammen, gjort vores fællesskab stærkere.
2. For det andet har vi været bannerførere for et paradigmeskifte her på OG.

Et paradigmeskifte vi blev gjort til fanebærere for at gennemføre. For knap tre år siden kastede vi os ud i OG's famøse introuge. Gymnasiet var i fuld gang med den store ombygning. OG-åndens pibelyd kunne ikke længere høres i gården, Mams kantine var lukket, og en masse gamle traditioner skulle gentænkes og nye skulle skabes. Hvor de daværende 2.- og 3.g'ere nærmest havde mistet alt håb, havde vi som årgang helt andre planer med det her gymnasium. Vi symboliserer netop den første årgang, der skulle indføre et OG med 10 spor på hver årgang - og som dermed skulle kunne rumme endnu flere forskelligheder. Det har med andre ord været vores årgang, som har skullet bygge hele det nye fundament OG i dag står på. Som fanebærere for et nyt OG tog vi udfordringen op. Vi startede OG-ligaen, der lader OG's fællesskab på tværs af årgange og klasser være mulig, trods de mange flere elever. Vi

etablerede en ny kantine, der nu opfylder alle de behov, vi som elever har. Vi skabte Operation OG, der flot tager hånd om, at vores profil udadtil stadig er intakt, trods de mange flere elever.

Derudover har vores årgang forstået, at viden og dannelse ikke blot opnås gennem boglig undervisning og inden for gymnasiets trygge vægge. Vi har lykkedes med, at se og forstå verden fra et helikopterperspektiv, frem for at dvæle ved lokalt navlepilleri, ved at udvide OG's globale profil - bl.a. gennem oprettelsen af OG's Globale Elevudvalg. Den internationale orientering, forståelse og engagement ses fx også ved, at vi i efteråret 2015, med en stor elevstyret indsamling, stolte sendte 3.d ned for at hjælpe de mange syriske flygtninge, der krydsede Ungarns grænse.

Så kort sagt venner, det er på grund af os, at OG er kommet så smukt ud på den anden side, trods byggerod og sine drastiske fysiske ændringer. Vi efterlader et OG, hvor der er knyttet endnu tættere bånd årgangene imellem, og med et fællesskab i vores årgang, som jeg vil hævde, aldrig kan være set før i OG's historie.

(Pause)

“Facebook-generationen”, “MeWe-generationen”, “Generation fremtidsplan”, “Millennium-generationen” og “Generation Happy”. Det er blot et lille udpluk af de mange betegnelser, folk sætter på vores generation. Ikke alle etiketterne er lige flatterende, men de bidrager til at give os et indtryk af, hvordan vores samtid ser vores ungdomsgeneration. En generation, der mere end nogensinde er blevet gjort til et begreb af samfundet. Jeg tolker det sådan, at den enorme fokus er et udtryk for, at der både er forhåbninger om, og forventninger til os.

Vi sidder nu alle med huen på og ser ud på en verden og et samfund med flere spørgsmål end svar. Hvordan ser vores liv og verden ud om 20, 40 eller 60 år? Hvordan løser vi de mange konflikter, der nok ses i vores lille lokale velfærdsboble, men især i verden omkring os. Konflikter, vi skal være foregangskvinder, og mænd, for at løse. Gennem medierne, vores forældre og samfundet får vi konstant at vide, at der stilles forventninger til, at vi

- løfter ældrebyrden,
- finder løsninger på klimaforandringerne og
- håndterer de store trusler udefra.

Når de betragter vores ungdomsgeneration ser mange en flok forkælede og ukreative børn, der hver dag sidder i “cyberspace” bag en computer eller med en telefon, hvilket får dem til at frygte, at vi er ukvalificerede til at løse nutidens mange problemstillinger, som vores forældregeneration generøst har overladt det til os at rydde op efter.

De ser specifikt på os, og tænker: sådan en flok snoppede unger fra *Nordsjælland*. De hagler os ned med, hvor forkælede, grænseoverskridende, og udstillende, vi er. Og som medierne har

fremstillet os, kunne man også godt få det indtryk, at det rent faktisk er tilfældet... Sandheden er dog en helt anden!

Vores årgang er nemlig et bevis på, at når vi i fællesskab tager fat i de udfordringer, vi stilles over for, så kan vi løse dem. For hvis vi kan se os selv i øjnene og se udfordringerne som overkommelige, så kan resten af Danmarks unge helt sikkert også.

Der vil altid være mange udlægninger af en historie. Den måde medierne udstillede os på her i foråret, gav ikke et retvisende billede af, hvem *vi* er, og hvad *vi* står for. Lad os lære af det så, vi fremover selv svinger taktstokken, og sørger for, at det bliver *os*, der former historien!

Vi er, i lige så høj grad som samfundsforandringerne, med til at skabe historien. Gennem vores handlinger, er vi med til at præge vores tid. Om det er, at starte en forening eller deltage i det store samfund er vi med til at forme vores tid. Både lokalt gennem vores engagement i at gentænke OG's form, hvor vores påvirkning bevidst eller ubevidst har medvirket til gymnasiets stadigt stigende popularitet. Men også på et mere abstrakt plan. Der er altid nogle, der skal gå forrest, nogle, der skal få idéen, og nogle, som skal udvise modet og engagementet til at turde gå fra tanke til handling! Netop det, har vi igen og igen bevist, at vi kan. Dette er ikke noget, der grunder i, at vi på den ene eller den anden led er privilegerede unge fra en sund kommune. Det stikker nemlig dybere. Helt ned i vores samvittighed og viljestyrke som individer. *Vi* er nemlig en årgang, der *vil!*

Mit mål med denne tale er ikke at presse alle til at starte græsrodsbevægelser, gå ind i forskellige samfundsengagerede foreninger eller politiske ungdomspartier. Mit mål er, at I i dag går ud af denne hal med en ny forståelse af formuleringen: "*Med store evner følger et stort ansvar*". Det skal ikke forstås, som jeres forældres løftede pegefingre, der fortæller jer, hvad I bør (hvilket altid er et underforstået skal)... nej, det skal være en understregning af, hvad vi KAN! Vi er en årgang af studenter, der både KAN og VIL, men vi vil på vores helt egen måde. For verden har ikke brug for en række overklassebørn, der går ud som marionetdukke og udlever sine forældres u-udlevede drømme. Nej, vores samfund har brug for hver og én af os, som unikke selvstændige individer, der går ud og gør det, vi er bedst til - og det vi brænder for. For verden, samfundet, OG - og jeres forældre har brug for, at I gør noget I engagerer jer i. Om det så er at blive den bedste kvindelige ishockeyspiller, den mest nærværende og søde pædagog, Københavns natklubejer, gymnasielærer eller statsminister, så er det netop *det*, der er brug for, og jeg stoler på, at I til fulde kan løfte opgaven.

(Pause)

Kære, kære venner, jeg står heroppe med en meget splittet følelse. Med en fantastisk følelse af glæde over, at vi som studenter nu kan sidde her med vores stolte lære, forældre og søskende i ryggen. I har været med til at støtte os siden dag ét. Men, det er altså også bedrøveligt, at der i dag er rigtig meget, siges farvel til.

Gennem de sidste måneder har jeg personligt haft rigtig svært ved at se mig selv og hvordan fremtiden ser ud efter gymnasiet. Og den følelse tror jeg ikke, jeg står alene med lige nu. De sidste tre år har OG været en stor del af vores identitet. Indtil nu har jeg, når folk har spurgt mig, hvem jeg er, fra hoften kunnet svare med de etiketter, jeg har i kraft af at være elev på Ordrup Gymnasium. Jeg har længe gået og tænkt over, hvordan vi nu skal kunne definere os selv, og er kommet frem til det mest åbenlyse svar – VI ER STUDENTER FOLKS! VI ER FUCKING STUDENTER. GODT KÆMPET!

Tusind tak for tre helt og aldeles uforglemmelige år, der uden tvivl har været nogle af de bedste og mest skelsættende i mit liv. Tre år, jeg aldrig ville bytte for noget andet, sammen med en fantastisk årgang, jeg ikke vil bytte for nogen anden.

Jeg ville egentligt have sluttet af med et kultiveret digt af Benny Andersen, der handler om, at vi skal sørge for at sætte nogle ordenlige fodaftryk, som kan ses længe efter vi har været her, men det har jeg ikke tænkt mig at gøre i dag. I stedet har jeg tænkt mig frit at citere, hvad fire raske OG-drenge sang om i 2011:

*"Sidder her med huen op og kigger over vandet
O' kan mærke på mig selv at mine følelser de er blandede
For nu man endelig fri fra det faglige galskab
Fuck religion fuck oldtidskunsts-kab
Hele dagen var et langt gab
Men jeg ved man kommer til at savne hverdagens fællesskab
Nu går vi ud af 3.g fik overstået AT, SRP og indtaget Val D
Nu skal vi ud og ramme en brandert, som var det en af de ti bud.
Fordi vi ved, den skal have fuld knald.
Indtager det danske sommerland fordi vi kan."*

Vi ses på vognen!